

Ба 13 831

ВЕРШЫ

АЛЕСЬ ЯКІМОВІЧ

ба 13831

№ 10

КНІЖНІЦА МАЛАДНЯКА

№ 10

АЛЕСЬ ЯКІМОВІЧ

ВЕРШЫ

ВЫДАЊНЕ ЦБ МАЛАДНЯКА
М Е Н С К—1925

Надрукавана ў 1-ай
Дзяржаўнай друкарні
ў ліку 1500 экз.
Галоўлітбел № 9831
Заказ № 3593

042009

НА ДАЗОРЫ

ЛЕНІНСКАЙ РАЦІ

На барацьбу з чорным векам
Нашісала жыцьцё нам закон.
Супраць смутку і зьдзекаў
Меч узялі юнацкай рукой.
Хай скрыгоча ў нас за плячыма
Мінулага горкая доля...
—Сьвету новаму дзьверы адчынім!—
Комсамольскі крычыць гудок.
І ў бурлівых юнацкіх хвалях
Сьвет стары свае жылы сыцягнуў...
—Не магу, не магу жыць далей...
Енчыць НЭП новаму дню.
Чорны век пераможам мы, здолеем!
Адзьвінела ўжо песьня яго...
Леніна раць—комсамолія
Ступае к комуне
Цьвёрдай
Нагой.

У ВОДПУСК

Мая думка сягоньня нястрымна,
Сэрца крывёю зьвініць, барабаніць...
Разьвітаўся на лета з машынай,—
Гарадзкой завірухай буянай.

Думкі ў жыце снуюць васільковым,
Прывітаньне лаўлю я калосьсяў.
Не старым сёньня госьцям, а новым
Між палеў буйна-шумных пранёсься.

І ярчэй загарэліся вочы,
Як прышоў да сялянскае хаты.
Комсамольская песня дзявочая
Разьлілася ў палёх і прысадах.

Мая думка сягоньня нястрымна,
Сэрца крывёю зьвініць, барабаніць...
Разьвітаўся на лета з машынай,—
Гарадзкой завірухай буянай.

* * *

Ноч сінявокая, ноч задумённая
За ваканіцаю зьвесіла твар свой.
Моцна прыкуты да кніжкі сягонья я,—
Літары смокчуць душы шапаценьне.
Трэці ўжо том „капіталу“ К. Маркса
Кончыў.

Разгортваю новую—
Ленін.

Скруткамі зьвітымі дым папяросы
Лазіць, шнуруе ў куткох.
Думка віхрастая лётае гойсае
Думка агорне загоны вякоў!
Што яна знойдзе ў цёмнае вечнасьці
Пройдзеных сьцежак змаганья і дум?—
Горы атруты, жыцьцёвае нечысьці,
Рэкі сьлязьлівыя, цемру, бяду...
Думка наперад нясецца далёка—
Яна вечнасьці ўбачыць другую палову.
Радасьць бяз межаў, весела, лёгка,
Новага сьвету угледжу асновы...
Ціха ў хаце. Змрокам ня кратае.
Змоўк па-за ўзгоркам гармоніка рокат.
Месяц паплёўся за горку пакатую;
Думка-ж імчыцца далей па старонках.

* * *

Ня стрымаць сёньня дум мне навальных,
Калі сэрца молатам стукае.
Мяне заўтра квяцістае вабіць,
А сягоньня—змаганьне, навука...

Нястрыманым размахам юнацкім
Я пашоў царабіць дарогу,
Каб узьняць векавую накіп
І прапець гімн вясны, перамогі.

УСЕВ. МАКАРАВІЧУ ІГНАТОЎСКАМУ

Бурлівыя подыхі раньняй вясны
Раскацістым громам шумелі...
Крок першы адважны тугою ня ўныў,
Як рынуў ў жыцьцё ты з адмелі.

Маланкі—мяцежныя глыбы віхур,
Сьляпілі вагністыя вочы.
І хмарамі лёс на шляху
Абхінаў і ня раз і ня двойчы...

Але гарт барацьбы, нібы пеністы шквал,
Лунаў бязупынным змаганьнем.
І ў кузьню свабоды комуну каваць
Прышоў ты ад самага раньня.

* * *

Збыліся надзеі стагодзьдзяў-вякоў,
Жыцьцё прыхіліла мільлёны.
І шлях вызваленьня байцоў-ваякоў
За справу краіны стаў повен.

Адвечнае жальбы хаўтурны напеў
Зьмяніўся жалейкай вясёлай.
Свабоднага вольнага жыцця павеў
Грымуча разьнёсься па сёлах.

Бадзёры, юнацкі, хоць зьмяты жыцьцём,
Пывеш к берагом ты комуны.
І блізіцца, блізіцца новы той дом,
Сусьветны, свабодны, магутны.

БЯЗ ЛЕНІНА

На мяжы двух мяцежных эраў,
Калі сонца з-за хмар выплывала—
Прагрымеў гром раскатам бязмерным
І на плечы зваліўся навалай...

Ох, як сэрцу балюча і горача:—
У грудзёх ціхі шум завірух...
Гэта радыо звоніць, што ў Горках
...памёр Ёльліч—рэволюцыі руль.

Сумна ніска схіліліся хаткі
Пад напевам жалобнае буры...
Толькі вораг адзін заклёты
Баль-вясельле спраўляў на хаўтурах.

Але-ж хіба асіліць сьмерці
Ёльліча дум сталёвых мяцеліцу?!
Калясо рэволюцыі верцяць
Мільёны сыноў яго —Ленінцаў.

На заводзе железам машыны
Адбіваюць шагі Ільліча.
Расхінуў свае крыльля шырай
У палёх кунізму час.

На мяжы двух мяцежных эраў
Вырастае сусьветны Ільліч.
Яго веліч ня мае меры—
Гэта веліч усёй зямлі.

ПЕСЬНЯ ПІОНЭРАЎ

Новы дзень спаткаць ідзём
Дружнай грамадою.
Барабана льлецца гром
З песьняй удалою.

Хай палае сьвет агнём,
Хай гарыць старое.
Створым мы, як узрасьцём,
Жыцьце маладое.

Кніжку, кніжку нам цяпер,
Сьвет пазнаць каб зранья.
Сталым выйдзе піонэр
У жыцьцё-змаганьне.

Рэволюцыі бацькі
Адчынілі дзьверы.
Яе скончаць юнакі,
Скончаць піонэры.

Павадыр наш комсамол;
Мы за ім шагаем.
Наша песьня навакол
Льлецца веснавая

Новы дзень спаткаць ідзём
Дружнай грамадою.
У грудзёх бушуе гром
Песьні маладое.

ВЯСНОВЫ СЪПЕЎ

* *
* *

Ціха, ціха. Занямела.
Чуць шавеляцца лісты.
Срэбрам льюцца на адмелі
Сонца косы залатыя.

Рэчка булькае. плюскоча,
З платам гутарку вядзе.
То на бераг рэчка ўскочыць,
То схаваецца ў лазе.

Ой пайду, пайду на рэчку
Ды звяжу сабе я плит.—
І паміж калін, парэчак
Размахнуся, буду плыць.

А разводзьдзе у асоках
Усьміхнецца ў твар вясне,
І напоіць мяне сокам,
Як бяроза на гумне.

Не варочайся, ня дрыгай
Мой хваёвы стройны згон.
Ўжо пасходзілі ўсе крыгі—
Чысты, выбіты пагон.

БА 13831

1968

Разьнімайся песьня ў высі,
Снуй ты з слоў маіх красенцы.
Я над рэчкай думкі-мысльі
У паводку выліў з сэрца.

І ня плакаў я ніколі,
Як бяроза над страхою.
Гэй-жа мчыся, плыт, мой конік!
Я бяз пугі, з бусаком я.

Рэчка булькае, плюскоча,
Хвалі сыплюцца клубком
Чую шум я, гул сакоча—
Гэта йспусак пад мастом.

Чох-чах-чах!—зашастаў дрот.
Сыпле, жарыць, прэцца згон.
Хваціць, кіне, як пяро...
Эх, ты зыр, эх разгон!

Ціха зноў і занямела,
Чуць шавеляцца лісты.
Срэбрам льюцца на адмелі
Сонца косы залатыя.

НА ПЛЫТУ

Хвалі бушуюць наўкола сярдзіта,
Вецер сячэ па твары, як агнём.
Лаўка да лаўкі зшварцована, зьбіта
Горда шыбае у даль караблём.

Змокшыя ногі ня знаюць спакою,
Высахшым пер'ем лятае бусак.
Скручан бязмежнаю я сінявою,
Пільна вартую: дзе выспа, дзе гак.

Вёска за вёскай—расстаўся з Узьдзянкай.
Нёман вітаю ізноў я вясной.
Чысты крыштальны Нёман, як шклянка,
Так-жа ўсё маніць сваёй пекнатай.

Весел, сьмяецца ён, жвірам задрыгаў;
Мель шарганула за дрот.
Трэ і шаруе на задзе шырыга
Нёмнаў расчынены рот.

Я СХІЛІЎСЯ...

Я схіліўся да зношаных стрэхаў,
На прыпол абапёрся к вясьне.
Праглынуў разам з імі уцеху,
Як зьнікаў пад праменьнямі сьнег.

Спавіла, дзіцянё нібы маці,
Вёска жменяй стракатай мяне.
Зайцам сонца гуляе па хаце
У краснах і на зрэбнай сьцяне.

Люба, гожа, як сінька паветры
Мые сьцены і твар ваканіц.
Ужо ўзгорак ля плоту абветраў
І убраньнем вясны зеляніца.

Душа поўніца шчасьця надзеяй
На прасьвет каласістага лета,
Калі вёска у будні нядзеляй
На ўзбуялым зазьязе палетку.

Я схіліўся да зношаных стрэхаў
Да шаўковых вясеньніх кос.
З заміраньнем глытаю іх рэха
І страчу на паперы ў пракос.

УВЕЧАРЫ

Крыльлямі сівымі змрок
Цягнецца з сіняе высі.
Месяца хмурага рог
Стрэхі імшаныя злысіў.

Вуліца гулам кішыць...
Цьветам запахла ліповым.
Песьня з юнацкай душы
Сыплецца лісьцем кляновым.

Шэрыя змрокі, як дым,
Тышчаць свой нос у завулкі.
Люба заглянуць сюды,
Ліпень плюскоча дзе гулкі.

Крыльлямі сівымі змрок
Цягнецца з сіняй паркалі.
Сеецца зорак узрок
У зелень ліпнёвае далі.

* * *

Раніцою даль шаўковая
Усьміхаецца расою мне.
Буду пець сягонья з дубровамі
І круціць калясо вясьне.

Навакол садкамі залацістымі
Павявае мятнай сьвежасьцю.
Эх, як міла ля руністага
Жыта ў полі—паміж меж прайці!

На яго глядзець з надзеяю,
Паліваць з бярозы сокамі.
А як высыпле кудзеляю,
Засьвістаць з сярпамі, косамі.

І нічога больш ня хочу я,
Як сьмяяцца разам з нівамі,
Пад страхою вёскі ночамі,
Песьні піць каб сьлівамі.

Даль шаўкова, кучарава
Усьміхаецца вясьне.
Песьня сьцэлецца атавай,
Песьня сёньня не засьне.

ЗАДУМЁНЫ ДЗЕНЬ БЯЛЯВЫ...

Задумёны дзень бялявы
Пахінуўся к ярыне.
Стройны стан яго танклявы
Пасінеу, пазелянеу.

Раскудзелілася жыта,
Зьвісла тварам на мятлэг.
З каласамі на мяжы там
Абнімаецца былёнэг.

Сонца косамі даўгімі
Поіць прагную зямлю.
Я вачамі агнявымі
Палятаць вакол люблю.

Ў гэты поўдзень серабрысты
Толькі косы з-за пляча.
Разьліваюць свае сьвісты;
Пагуляць прышоў ім час...

Галаву сваю, бы ў бойцы,
Пад касой кладзе мурог,
Гоіць раны яго сонца,
Шалясьціць ён, як пяро...

Дзень бялявы задумёны
Пахінуўся к ярыне.
Размахнулісь косы, звоняць...
Эх, касіць, як любя мне!

Ж Н І В О

Ля настольніцы белае жытняй
Забраджэў крывагорбы сярпок.
Перавясламі жнеі спавіты
У каласістых ядраных снапох.

Зацягнулася песьняю мятнаю,
Нібы кветка вяргіні—жняя.
Разышліся і хмары памятыя,
Каб да сонца стаў з песьні маяк.

Каласамі зажынных ручаек
Ды прыбралася сёньня жніво.
Мы натугі у працы ня маем,
Навіваем свой новы навой.

Поле, поле, прастор ты бязьмежны
Ды паркальная, вольная даль!
Вам я вочы буяна-мяцежныя
Прыкаваць да сябе аддаў.

Бегай серп серабрыста сталёвы,
Не аслабне рука з-за пляча.
Пасівеўшае поле ўзмалёўвай
Нам снапамі кудлатымі ў час.

ПЕСЬНЯ ЖНЯІ

Ой зьбялела жыта ў полі,
Трымаючы на прыполе
Сонца косы шаўковыя.
Пара сярпы сталёвыя!
Пайдзем, жанкі, палосамі
Ды запыём галосна мы,
Што жыта ў нас кудрастая,
Сваё яно—ня панскае.
Ой ракою ды Нёманам
Журбу сваю спусьцілі мы.
—Плыві журба утомная,
Залейся хвальмі сінімі!
Але журба праклятая
Панамі Польшчы ўзьнята...
Ой, серп ты серп, сталёвы—
Зрэжам паном галовы.
Ды нашу песьню вольную
Снапамі сонца расьцярушым
Па ўсёй зямлі мазольнае,
Прыгнечанай, прыдушанай.

ГОРАД

Пырснуць толькі хай праменьы
На жалезны места дах—
Захрапе завод і зараменіць,
Як пад шлюзамі вада.
Узбурліцца, як крыніца,
І запеніць вуліц пlynь.
На вачох жыцьце зігзіцай
Затаракхае, як млын.
Размахнецца зырка горад,
Бег нястрыманы яго...
Распляскаўся горад морам
І у даль, у даль бягом.

* * *

Пакахаў гэту віхурасьць
Я старое вёскі сын.
Зашумела ў сэрцы бура
На пакосе ля касы...
Тэлеграфнымі слупамі
Паляцелі думкі хлопца.
І расстаўся я з палямі
Юнаком, малойцам...

Гары-ж Данбас у домне
Куй завод нам трактар!
Ну, а я штодзённа:
Па жалезным тракту.

3 поэмы „МАШИНА НАШИХ ДЗЕН“

I

Так. Ё я—сын стракатае вёскі—
Гадаваўся ў лазовым кусьце...
Слухаў сьпеў кучаравай бярозкі,
А ня чуў як машына гудзе...

Раным рана, туман як узьняўся
Пад пякучымі іскрамі сьвету,—
Векавая заплакала насып
Ё ўпала ў прадоньне комэтай.

Я спаткаў гэты час на загонах,
На абшарах сялянскіх палёў.
А сягонья—жалезныя коні
Нам прывезьлі інакшы лёс.

Вёска, вёска, наказ свайму сыну
Незадарма дала ты вялікі,
Як послала у горад машынны
Новы век да сябе заклікаць.

Помні-ж, вёска, апошнія словы,
Словы цьвёрдыя вернага сына:
— Нас віхура жыцьця ня зломіць,
Калі ўсе мы праўдзівы краіне.

II

...Сакоча чохкае матор
Зьвініць, шыпіць,
Шыпіць, гудзе.
Задор—
Юнацкі свой задор.
Куе завод і
Ноч і дзень.
І грук і стук
Пад іскры сталі...
Як гром,
 Кругом
 Нясецца хваляй.
Для новых дзён жыцця
Паўсталі
 Мільлёны сільных кавалёў!..
Сьпявай, завод,
Зьвіні ў палёх,
Сьпявай ты гімны перамогі!
Бурлівы горад з вёскай змогуць
Скаваць сабе вянок комуны.
Зьвінеце-ж стальлю
Раменьні—струны!

Не слабнуць молата удары
Над эрай
электрычнасьці і
радыо.

З заветаў Ленінскіх
Пажары
У грудзёх узьняты
Мільённай раці.
Машына ў будучыну гоніць;
За крокам крок,
Жалезным крокам кроіць.
Зямля,
Уся ты хутка вольнай
Устанеш прад
Комунай на парозе!
Я веру, моцна, шчыра веру:
Машынны горад
З вёскай шэрай—
На ўсёй зямлі
У адзін зьліюцца
шэраг.

Паўстаў бунтар—
Адважны Сьценька Разін...
Паўстаў бунтар—
Вялікі Каліноўскі...
Сталёвы век наш
Разам
Шагае ў будучыну з вёскай.

Зямля,
Ці помніш ты старая
Такія дні, як нашы сеньня?!
Працоўных гімн
Ад краю ў край
Ліецца песьняю вясёлай.
Гары-ж, Донбас, у домне!
Куй, завод, нам трактар!
Ну, а я штодзённа:
Па жалезным тракту.
Грукат ног мільлёных
Брук чаканяць вольны.
Стройны у калёнах
Волат неспакойны...

III

Ў гэтым гуле размяцежным
Днёў-зарніц
Разгарэліся грывучыя агні...
Не заліць іх,
Не заліць іх, ня спыніць!
Хай гараць, хай
Сэрца цешаць!

Эх, ты, век, гартоўнай сталі!
Эх, машына нашых дзён!—
Не дарэмна-ж карнаваліць
У грудзёх вірлівы звон!
Не дарэмна ўся паўстала
Пролетарская сям'я
Будаваць жыцця маяк.

Як пропэльтер, як дынамо,
Завярцелася зямля.
Мы з апошнімі панамі
Ўжо выходзім пагуляць...

Што сьпярэчыць новай сіле—
Колектыву працы й дум?!
Чуе сьмерць груган-вяшчун
І закаркаў на асіне.

А з усіх канцоў зямлі,
Нібы полымем агонь,
Падымаюцца, узьняліся
Міліёны ў бой астатні.
У даль комун чырвоны конь
Мчыць зямлю з растаньняў.

IV

...Што-ж шуміш за шыбай
Вецер—скавытун?
Твая песьня хіба
Сумных дасьць мне дум?!

Шорах, сьвіст заўныўны
На старой магіле...
Тваё сэрца зныла
Перад бурнай сілай.

Дагарай лучына,
Данывай старое
Дзьверы мы зачынём
Шчыльна за сабою.

А мо' гэты вецер
Ды з краін заходніх
Змог да нас прынесьці
Гора, плач народны?!

Можа нас завеш ты,
Як баец-змаганец:
— Леніна заветы—
Нашыя заданьні!..

Ці спазнаць поэту
Тваю песьню-казку,
Ты з якога сьвету
Ды з якім наказам?

V

Дні бушуюць шумным морам,
Мігацяцца ў сонцы дні.
Помню, помню як учора
Пан краіну паланіў...

Быў малым я йшчэ падпаскам,
Бегаў з торбай па траве;
Рэзаў сымяраткі з паскаў.
Што-ж другое ў галаве?

Помню змрочнае я раньне,
Ці-ж забыцца яго змог?..—
Першы раз як з партызанам
Я спаткаўся у кустох...

А назаўтра...ох, падпасак,
Што зрабіў на заўтра ты?!
У сівай сьвітцы жоўнеж панскі
Насьмяяўся з маладых...

Залічыў яго паўстанцам,
Залічыў, ня знаў яго...
І на сіняй, сіняй траўцы
Разьлілася кроў-агонь...

Доўга плакала ўся вёска,
Залівалася сьлязьмі...
З гэтых стогнаў—мора ўсплёскаў—
І цяпер ў душы агні...

З таго часу—
На змаганьне!..
З таго часу—
Партызан.
Не абмане
Мяне болей
Сінякудравая лаза.

VI

Эх, лаза, шаўковая ды ніцая!
Гадавала мяне ты лаза...
У тваіх вішнёвістых брусніцах
Я вучыўся каня кілзаць.

І ня раз быў п'яны хмелем,
І абоймам я шчырым тваім,
Як чарпаў лапцямі адмелі,
А праменьнямі сэрца паіў.

І сягонья ў гуле гораду.
Ў завірусе мяцежных дзён—
На вачох лазовае мора
І ракітавай сіні—паклон.

Мо' за гэтым—сэрца мяккае?
Мо' за гэтым люблю я жыцьцё?
Эх, лаза, лаза ты мятная,
Ад цябе я ня ў прочки ўцёк!

Мяне ў бляску веку—сталі
Сустракай, к табе лячу.
Не забыцца сіння далі,
Як вясну у ёй адчуў.

Не забыцца мілых гоняй,
Што сьмяюцца васількамі;
Бурнай рэчкі ўсплёскі, гоман,
Плытагонаў з бусакамі.

Эх, хутчэй, хутчэй закінуць
На тарноўку згон свой—плыт;
Пагуляць сярод каліны,
Пагуляць ды зноў паплыць.

Песьня сонцам мае хвалі,
Песьня радасьць аб вясне.
І штодня, штодня цымбаліць
Напявае рэчка мне.

Эх, лаза, шаўковая ды ніця!
Гадавала мяне ты, лаза...
У тваіх вішнёвістых брусьніцах
Я вучыўся каня кілзаць.

VII

Нешта цісьне сэрца сёньня,
Нешта буру узьнімае...
Так і хочацца пагоняй
Праляцець на чоўне мая.

Хай скрыгоча хто зубамі,
Няхай плача нудзіць ён!
Не прабіць жалеза лбамі,
Ня спыніць разьбегу дзён.

Маладой кудравай песьняй
Засьпявала Беларусь.
Хто-ж патушыць, хто заплесьніць
Комсамольскую зару?

* * *

Ў зорны вечар на паўмежак
Я выходжу пагуляць.
Чую кліч зямлі мяцежнай:
—Узьнімайся юных раць!

Закружэцеся арламі
Ў вітрах сёньнешняга дня,
Каб усюды над палямі
Запалаўся вір агню.

І журбой тады спавіты
Я адказваю зямлі:
—Ты ня плач, зямля, сьцярпі ты...
Мы гатовы, мы ўзьняліся!

Вось чаму так сэрца сёньня
Закіпае, мкнецца ў лёт...
Так і хочацца пагоняй
Разагнацца на заход.

БЕЛПЭДТЭХНІКУМ

(адрывак)

* *
* *
*

...Пануры дом у неба ўросься
Плячамі хвалі рэжа хмар.
Їдзеш, глядзіш: нічога, проста
Ї падазроннасьці няма.
Ї толькі шыльда мне зьнячэўку
Ківае бляхаю (знаёмым лічыць).
А там за ёй—душу зачэпіць—
Тэхнікум пэдагогічны.
Вось тут яно жывое сэрца
Сягонешніх вірлівых дзён.
Навокал лязг жыцьцю сьмяецца,
А тут гартуюцца калёны.
Ї успываюць дні за днямі,
Ї далі горне сэрца ласкай.
А вочы сінія агнямі
Забігаюць, як па „атласах“.
Ї любя, гожа з гэтай кузьні
Глядзець на заўтрашняга далі,
На росквіт буйнай Беларусі,
Што на стальных сягоньня полях.

* * *

Словы у сэрца ўпіліся Леніна:
—Тэхніку ў рукі, асьвету працоўным!..
Першых легіонаў пакаленьне
Зрушыла з берагу човен.
Ведаем, знаем сваё мы заданьне:
Школу тварыць рэволюцыі..
Сьмелай ступою

Націсьнем
Раздавім.

Думкі, як рэкі,
ў адзін акіян паліюцца.
Ціж нам схілацца вярбою у полі,
Нам

Піонэрам сусьветнага мая?
Ніву сваю упрыгожым,
аподем.

Хай-жа красуе, зярнё налівае.
У шыры і далі
Коціцца хваля
Ленінскіх думак, заветаў.
Мора ўзьнімаецца, пеніцца валам..
Сонца,

Ярчэй лі ты сьвет на плянэту!
Радасьцю сэрца глыбокае тахкае:
...Вузы, рабфакі і тэхнікумы..
Сённяя нястрыманы дні нашы—танкі,
Мы ўладары над сусьветнаю тэхнікай.

З Ъ М Е С Т

I. Н а д а з о р ы.

	Стар.
Ленінскай раці	5
У водпуск	6
* * * (Ноч сінявокая)	7
* * * (Ня стрымаць сёння дум мне навалных)	8
Усев. Макаравічу Ігнатоўскаму	9
Бяз Леніна	11
Песьня піонэраў	13

II. В я с н о в ы с ь п е ў.

* * * (Ціха, ціха)	17
На плыту	19
Я схіліўся	20
Увечары	21
* * * (Раніцою даль шаўковая)	22
Задумёны дзень бялявы	23
Жніво	25
Песьня жняі	26
Горад	27

III. З п о э м ы „Машына нашых дзён“.

З поэмы „Машына нашых дзён“	31
З вершаў аб Белпэдтэхнікуме	45

1964 - 11

Бел. англ. лед
1894 г.

КНІЖНІЦА „МАЛАДНЯК“

ЦБ Усебеларускага Аб'яднання поэтаў і пісьменьнікаў „Маладняк“ выдае літаратурна-мастацкія зборнікі (вершы, апавяданьні, крытыка) разьмерам ад аднаго да двух друкаваных аркушаў.

Зборнікі прадаюцца ўва ўсіх лепшых кнігарнях і кіюсках Беларусі, а таксама на галоўных станцыях чыгунак, якія праходзяць праз БССР.

У траўні месяцы 1925 г. вышлі:

1. Міхась Чарот—Выбраныя вершы.
 2. Ул. Дубоўка—Там, дзе кіпарысы (*поэма*).
 3. Кузьма Чорны—Апавяданьні.
 4. Адам Бабарэка—Апавяданьні.
 5. Язэп Пушча—Раніца рыкае (*вершы*).
 6. Крапіва—Асьцё (*сатыры*).
 7. Маладняк Янку Купалу (юбілейны зборнік).
 8. С. Хурсік—Першы паўстанак (*апавяданьні*).
 9. М. Зарэцкі—Пела вясна (*апавяданьні*).
-

Бел.
А

ИНА 85.

Цана 20 кап.